

Βαθμός εισαγωγής για το Τμήμα Ανοησίας του ΤΕΙ Κωλοπετινίτσας: Απροσδιόριστος...

Γράφει ο **Γιάννης Σκουλαρίκος**

Άλλη μια ανακοίνωση βάσεων εισαγωγής στα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ της χώρας είναι πλέον γεγονός. Επίσης, άλλη μια σχολική χρονιά είναι έτοιμη να ξεκινήσει. Άλλα παιδιά πέτυχαν τους στόχους τους, άλλα όχι και (ίσως) ξαναπροσπαθήσουν, κι άλλα θα ξεκινήσουν/συνεχίσουν/ολοκληρώσουν τον εξεταστικό μαραθώνιο με τελικό στόχο τις πολυπόθητες σπουδές. Ένα από τα βασικά θέματα και των φετινών βάσεων, αλλά και της νέας εξεταστικής χρονιάς, είναι το ότι *«σε κάποιες σχολές, υπήρξαν εισακτέοι με βαθμό κάτω από τη βάση»*. Ξεχειλίζει ο κομπλεξισμός (ου μην και η ζήλεια) κάποιων για το γεγονός ότι κάποιοι «κακοί» μαθητές θα εισαχθούν σε σχολές και θα «χαλάσουν» τη σούπα της αξιοκρατίας (της ποιας;) και θα «ρίξουν» το επίπεδο των ιδρυμάτων.

Όλες αυτές οι ενστάσεις, θα μπορούσαν να είναι βάσιμες, αλλά σε άλλες συνθήκες. Ξεκινώντας από το θέμα των «κακών» μαθητών, μια καλή ερώτηση θα μπορούσε να είναι **«Πώς δημιουργήθηκαν αυτοί;»**

Ξεχνάμε μήπως την κοινωνική διάσταση του φαινομένου; Μήπως οι «κακοί» μαθητές δεν προέρχονται (κατά μεγάλο μέρος τουλάχιστον) από οικογένειες χαμηλού βιοτικού-μορφωτικού-πολιτιστικού επιπέδου με καλλιεργημένη την αντίληψη ότι *«δεν παίρνουν τα γράμματα»*;

Αν το δούμε και πιο «ακραία», ίσως να πρόκειται και για (δυνητικά έστω) προλετάριους. Αυτή η νοοτροπία της μιζέριας, δεν περνάει μετά και στο σχολείο, όπου και οι εκπαιδευτικοί, ακόμα κι αν έχουν καλές προθέσεις και όντες εγκλωβισμένοι στα σχολικά προγράμματα, τελικά «πέφτουν» κι αυτοί στο ίδιο «λούκι», ή εγκαταλείπουν την προσπάθεια;

Μια επιτυχία για αυτά τα παιδιά, ακόμα και σε «υποβαθμισμένα» τμήματα, μπορεί να τα βγάλει από τη μιζέρια, να τους δώσει μια υπόσταση και μια ευκαιρία να αλλάξουν τη ζωή

τους προς το καλύτερο. Άλλωστε, αν κάποιος θέλει να κάνει το «κάτι παραπάνω» και δεν το μπορέσει ούτε καν σε ένα «υποβαθμισμένο» τμήμα, ίσως πάει σε ένα ιδιωτικό πανεπιστήμιο στην Ελλάδα (Deree, Metropolitan College, Mediterranean College κλπ) μετά θα «δηλώνει απόφοιτος ΑΕΙ» θα υποστηρίζει την ιδιωτική παιδεία, την αναθεώρηση του Άρθρου 16 του Συντάγματος κλπ. Για ποιο λόγο να «χαριστεί» ένας τέτοιος άνθρωπος στον καπιταλισμό; Και στο φινάλε-φινάλε αν κάποιος εξακολουθήσει να είναι «loser», μίζερος και δεν μπορέσει να διαχειριστεί την επιτυχία, πολύ απλά, από μόνος του ίσως, θα εγκαταλείψει. Φυσικά, μακάρι να μην υπάρξουν τέτοιες περιπτώσεις, αλλά δυστυχώς απώλειες πάντα υπάρχουν.

Το δεύτερο σημείο υποκρισίας (για τις παρούσες συνθήκες πάντα) της συντριπτικής πλειοψηφίας των υπέρμαχων της βάσης του 10, έχει να κάνει με τα **εργασιακά θέματα**. Αυτοί που κακώς (ή καλώς) χαρακτηρίζονται ως «κακοί» μαθητές, στρέφονται (πιο παλιά περισσότερο) στα τεχνικά επαγγέλματα. Κλασσική είναι/ήταν η νοοτροπία του στιλ *«Δεν παίρνεις τα γράμματα παιδί μου... Οπότε, πήγαινε ΤΕΛ, ΟΑΕΔ να μάθεις μια τέχνη...»*.

Από την άλλη οι επίσης κακώς (ή καλώς) χαρακτηριζόμενοι ως «καλοί» (άρα, ίσως και ανωτέρου υποβάθρου-καλοζωισμένοι) μαθητές, θα «κατευθυνθούν» προς ΑΕΙ μεριά, οπότε και θα εκπληρώσουν (και) τη ματαιοδοξία κάθε σοβαρής Νεοελληνικής οικογένειας *«να δούμε το παιδί επιστήμονα...»*. Έλα όμως, που έρχεται η αγορά εργασίας και τα φέρνει (σχεδόν) όλα τούμπα. Γιατί αυτός που *«θα μάθει την τέχνη»*, ναι μεν θα είναι καταρτισμένος, χωρίς σφαιρική γνώση του αντικειμένου του και με βραχεία διάρκεια ισχύος των γνώσεών του, κατά κανόνα όμως θα βρει ευκολότερα (όχι βέβαια δουλειά-εργασία, αλλά) απασχόληση, έστω και με κακές συνθήκες χαμηλό μισθό, χωρίς ασφάλιση κλπ.

Ο επιστήμονας από την άλλη, είναι πολύ πιθανό, να μείνει άνεργος, ή να απασχολείται «όπου βρει». Άρα, ο «κακός»/(δυνητικά) προλετάριος μαθητής μπορεί να εξελιχθεί σε εργαζόμενο και ο «καλός»/καλοζωισμένος μαθητής σε άνεργο/ετεροαπασχολούμενο! Από τη στιγμή λοιπόν που δυστυχώς (ή ευτυχώς), και για τις σημερινές συνθήκες, *«για την αγορά εργασίας, μετράνε οι δεξιότητες, κι όχι οι γνώσεις»*, ας εισάγονται στα «υποβαθμισμένα» τμήματα κάποιοι «κακοί» μαθητές. Τουλάχιστον οι εργασίες που απαιτούν κατάρτιση, να γίνονται από αποφοίτους ΤΕΙ. Είναι τουλάχιστον κοροϊδία, αυτές οι δουλειές να γίνονται από αποφοίτους ΤΕΣ, ΤΕΛ κλπ, επειδή οι απόφοιτοι ΤΕΙ(και άνω) δεν είναι «εξειδικευμένοι» και έτσι (κάποιοι τουλάχιστον) να μένουν άνεργοι...

Η τρίτη και τελευταία στη σειρά (αλλά ίσως όχι) και στη σημασία διάσταση του όλου θέματος είναι περισσότερο **κοινωνικής φύσης**. Είναι γνωστό ότι αυτή η διασπορά τμημάτων, εξυπηρέτησε κατά πολύ και τις τοπικές κοινωνίες.

Πολλές «μικρές» πόλεις, απέκτησαν «ζωή» μόνο και μόνο επειδή εκεί ιδρύθηκαν τμήματα ΤΕΙ. Επιχειρήσεις (κυρίως υγειονομικού ενδιαφέροντος) δημιουργήθηκαν και προσέφεραν/προσφέρουν δουλειά σε κόσμο, άνθρωποι που ήσαν «του καναπέ» βγήκαν από τα σπίτια τους, έστω και «για έναν καφέ», φοιτητικό κίνημα (έστω και υποτυπωδώς) δημιουργήθηκε σε «απίθανα» μέρη, πολιτισμική ώσμωση υπήρξε και άλλα πολλά.

Οι τοπικοί άρχοντες των «εγκαταλελειμμένων» περιοχών της χώρας (παρόντες/παρελθόντες/υποψήφιοι) κρίνονταν/ κρίνονται/(δεν) ψηφίζονται με βάση (και) το αν έφεραν/θα φέρουν/διατήρησαν/θα διατηρήσουν/άυξησαν/θα αυξήσουν τα τμήματα στο αντίστοιχο ΤΕΙ/ΑΕΙ της περιοχής. Αυτά βέβαια συμβαίνουν και σε κεντρικό επίπεδο, πόσο μάλλον στο τοπικό...

Πώς μπορούν λοιπόν όλοι αυτοί (άρχοντες και πολίτες) μετά, να «κατηγορούν» το γεγονός ότι κάποιοι εισήχθησαν με βαθμό κάτω από τη βάση; Από τη στιγμή που θα υπάρξει διασπορά, δεν είναι δυνατόν όλα τα τμήματα να είναι «καλά». Κάποια τμήματα θα είναι «υποβαθμισμένα». Κι αν δεν είναι στην περιοχή Α, θα είναι στη Β, κι ό,τι έχει σήμερα η Α, αύριο μπορεί να το έχει η Β και το αντίστροφο. Άρα, καλό είναι να **«προσέχουμε τι ευχόμαστε»**, γιατί όλα, εύκολα μπορούν να μας γυρίσουν «μπούμερανγκ».

Φυσικά, όπως προαναφέρθηκε, όλα αυτά αφορούν τις παρούσες συνθήκες και από ένα «σωστό» εκπαιδευτικό-κοινωνικό κίνημα, ίσως θα θεωρούνταν ως «μικροαστισμός». Ένα τέτοιο κίνημα, καταρχήν δε θα δεχόταν τη διάκριση μεταξύ «καλών» και «κακών» μαθητών και θα προσπαθούσε να την εξαλείψει. Θα προωθούσε και θα απαιτούσε την εφαρμογή των αιτημάτων **«Ενιαία Ανώτατη/Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση», «Όλα τα δικαιώματα στο πτυχίο», «Κατάρτιση με έξοδα των εργοδοτών», «Δουλειά για όλους-λιγότερη δουλειά»** κλπ, ενώ τέλος θα διερευνούσε και το λόγο που οι («μικρές» κυρίως) τοπικές κοινωνίες (κυρίως της επαρχίας) «έμειναν πίσω» και «περιμένουν» τις σχολές (και τα στρατόπεδα...) για να «ξεκουνηθούν»...

Δυστυχώς όμως, αυτά τα αιτήματα-συνθήματα, απλά, ίσως να θυμίζουν σε κάποιους κάποιες (ωραίες ίσως αλλά) παλιές εποχές, στην πραγματικότητα όμως, όλοι (όλοι όμως...) είμαστε στο «λούκι»... Και οι περισσότεροι είτε σε κακή, είτε σε λιγότερο κακή θέση... Μέχρι να βρεθεί/δημιουργηθεί λοιπόν αυτό το «σωστό» εκπαιδευτικό-κοινωνικό κίνημα, ας προσπαθήσουμε να διαχειριστούμε όσο μπορούμε καλύτερα τις παρούσες συνθήκες...

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ
ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ (ΞΑΝΑ)ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΟΥΝ

ΚΑΛΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ